

[Justitsministeren.]

for en vis Enighed —, men jeg mener alligevel, at jeg, saa stærkt som jeg kunde forsvare det, gav Udtryk for, at jeg havde en ikke helt ringe Sympati for en saadan Arvefond. Jeg synes navnlig, hvis man ellers kunde blive enig om det, at det vilde være aldeles glimrende, hvis man, som jeg nævnte det, vilde indskrænke sig til at bruge denne Arvefonds Midler til Understøttelse af unge studerende ved Københavns Universitet og andre Lærestalter. Jeg har tidligere været inde paa, at man ogsaa skulde kunne bruge Pengene til Børnehjem, til Børns Opfostring, til Vuggestuer o. s. v.; men jeg tror egentlig, det vilde være bedre at bruge Pengene det andet Sted, idet Driften af Børnehjem og Børneforsorg kan siges at være Statens og Kommunernes Opgave. I stor Udstrækning har Staten og Kommunerne ogsaa forstaaet, at det er deres Opgave, medens jeg er tilbøjelig til at mene, at der altid vil være en ret stærk Begrænsning med Hensyn til, hvad det offentlige mener at kunne ofre som Hjælp til unge Mænds og Kvinders Studier ved Universiteter og andre Lærestalter. Jeg synes, som sagt, det er en udmærket Tanke; jeg har ikke stillet Forslag derom, men jeg har altsaa stor Sympati for Tanken, og jeg tror ganske som det ærede Medlem, at en saadan Ordning i mange Tilfælde vilde kunne medføre, at Folk, som nu gør Testamente og testerer deres Formue til et eller andet af dem ret vilkaarligt valgt Formaal, vilde sige: Der er jo ingen Grund til at gøre Testamente, for Pengene gaar til denne udmærkede Fond. Jeg har mange Gange i min Sagførervirksomhed været udsat for, at gamle Folk, som ejede en lille Formue paa 5 000 Kr. eller 10 000 Kr., kom op til mig og sagde: Vi har ingen Slægtninge, men Staten skal da ikke have Pengene, saa vi maa se at finde paa, hvad vi skal testamenterede dem til; kan De ikke hjælpe os dermed? Og saa har man maattet finde paa et eller andet Børnehjem, en Stiftelse el. lign., som Pengene kunde gaa til. Hvis der nu fandtes en saadan Arvefond, vilde man i disse Tilfælde kunne sige: Det behøver De ikke; Pengene gaar til unge Mænds og Kvinders Studier. Og saa vilde de paagældende sikkert være tilfredse dermed. Jeg er derfor i høj Grad sympatisk indstillet over for den Tanke, som de ærede Medlemmer Hr. Lannung og Hr. Malchau saa stærkt har været inde paa her i Dag.

Jeg tror, jeg kan indskrænke mig til disse mere principielle Bemærkninger, idet

det er ganske rigtigt, som ærede Ordførere har sagt, at Lovforslagets Enkeltheder i øvrigt egner sig bedst til Drøftelse i det Udvalg, som nu vil blive nedsat. Og jeg er selvfølgelig med stor Glæde til Tjeneste, hvis man ønsker, jeg skal deltage i de paagældende Drøftelser.

Steincke: Naar jeg paa dette sene Tidspunkt har tilladt mig at bede om Ordet, er det selvfølgelig af Hensyn til den højtærede Justitsminister; men for ikke at blive betragtet som hensynsløs over for andre, tør jeg i Forbifarten skænke de ærede Medlemmer Hr. Rytter og Hr. Lannung en enkelt Udtalelse.

Det ærede Medlem Hr. Rytter indledede sin interessante Tale i Dag med en Sondring, en bestemt Sondring, mellem Lidelser og Realiteter, der viste, at for ham er Lidelse ikke en Realitet. Bare vi andre kunde sige det! Men bortset derfra var det mig langtfra en Lidelse at høre paa det ærede Medlems Udtalelser i Dag, der var besynderlig lidt reaktionære.

Det ærede Medlem Hr. Lannung var utilfreds med Socialdemokratiets Stilling eller rettere med mig som Ordfører for dette Parti — altsaa for saa vidt Arveloven angik. Til Gengæld kan jeg kun komplimentere det ærede Medlem for hans Forsvar for den private Ejendomsret med tilhørende Arveret, altsaa hans Forsvar for det nuværende Ejendomsystem og Samfundssystem. Den Vægt, han syntes at tillægge dette System, ogsaa i arveretlig Henseende, tydede mere paa hans nuværende nære Forbindelse med den højtærede Justitsminister end paa hans ældre Partifællers tidligere nære Forbindelse med det Socialdemokrati, hvis Ordførers Mangel paa Revolutionshumør han samtidig harcelerede over.

Det ærede Medlem skal se, det hele gaar nok; det retter sig i Udvalget, hvor jeg paa Forhaand erklærer mig parat til i arvemæssig og arveretlig Henseende at sluge al den Radikalisme, det ærede Medlem vil servere — og lidt til. Vi kan godt begynde med Arvefonden.

Til den højtærede Justitsminister vil jeg gerne sige, at mine — som jeg tror, han betegnede dem — let ironiske Bemærkninger over den lange Tid, der var gaaet siden Kommissionens Afgivelse af Betænkning, absolut ikke var ment som nogen Bebrejdelse mod den højtærede Justitsminister, knap nok mod nogen anden af mine talrige Efterfølgere, idet ingen af dem har siddet saa længe, at man med Rette kunde for-